

VETERÁN

0.

Jestliže se vám zdá, že se v životě nudíte, pořídte si mladou ženu, nebo starý automobil – veterána. I když to tak nevypadá, jsou tyto položky vašeho života naprosto shodné:

1. Oboje stojí více peněz, než kolik dokážete vydělat
2. Kamkoliv přijedete, budou vaši pochybnou investici obdivovat
3. Jízda je zážitek, na který do smrti nezapomenete
4. Vaše smrt přijde brzo, protože při opečovávání se přinejmenším zblázníte.
5. Až umřete, nemusíte mít obavy. Někdo se vám o tuto investici určitě postará, nepřipraví-li vás o vaši lásku někdo již za vašeho života.

1.

Je noc a já se právě vzbudil hrůzou. Zpocený a roztřesený sedím na posteli a promítám si v hlavě útržky děsivého snu, co jsem měl. Samozřejmě si ho nepamatuji celý, ale to málo na depresi stačí až až. Sen mi totiž oznámil, že všichni okolo mě stárnou, a že by se to mohlo týkat i mě. Potichu, abych nevzbudil ženu, jdu do koupelny a v zrcadle kontroluji jak na tom sem. Nechci se chválit, ale není to tak hrozné. Nic zásadního mi nechybí a ani nepřebývá. Uklidním se a jdu zpátky do postele.

„Kde jsi byl?“ Překvapí mě otázkou manželka.

„Měl sem blbý sen.“ Nechce se mi dopodrobna nic vysvětlovat.

„A to jsi ho měl v koupelně? Pokračuje.

Vzhledem k tomu, co jsem viděl v zrcadle, se nemám za co stydět, a tak tedy vysvětluji:

„Zdálo se mi, že stárnu, tak jsem to byl zkontrolovat. Ale byl to planý poplach.“

„Vezmi si tohle a jdi znova.“ Zvýší – nevím proč – má žena hlas.

V ruce drží brýle. Je pravda, že poslední roky nosím brýle, ale jsou to brýle na čtení, a ne brýle na běžné koukání. Ale rozespalá je vždy ještě protivnější než normálně, a tak jdu. S brýlemi se postavím před zrcadlo a vyděsím se. Někdo mě vyměnil. Nemám tak hladký obličej jako před chvílí. A vlasy jsou nějaké zašedlé a prořídle. Leknu se a mimoděk vykřiknu. Je to takový šok, že si musím sednout na vanu. A aby toho nebylo málo, do koupelny vběhne nějaká stará ženská a ihned na mě zaútočí.

„Co tady řveš?“ Pustí se do mě.

Leknu se podruhé a jak se snažím před ní uhnout, nakloním se moc dozadu a padám do vany. Při pádu se bouchnu do hlavy a omdlím. Když se proberu, sedím na zemi v koupelně a je u mě má žena Monika.

„Co to vyvádíš?“ Vyzvídá.

„Stalo se mi něco hrozného.“ Ještě v šoku popisuji děs, co se mi přihodil.

„Nejdříve mě někdo začaroval a já se probudil jako můj děda, a když jsem se snažil dovolat o pomoc, přišla si pro mě polednice.“

Monika na mě tak nějak podivně kouká.

„Ty jsi před spaním pil alkohol?“ Zeptá se hloupě.

Poslední dobou totiž nepiji vůbec žádný alkohol. A před spaním ani nejím nic těžkého. Dělá mi to totiž moc špatně.

„Nic jsem nepil, vzal jsem si brýle, jak si mi řekla a šel se podívat do zrcadla.“

Monika smutně pokývá hlavou:

„Jednou to přijít muselo. A to si představ, že to, co ty jsi zahlédl na pár vteřin, já vidím každý den.“ Pomalu se otáčí a odchází zpátky do ložnice. Najednou se v půlce kroku zasekne a hrozivým tónem procedí mezi zuby:

„Co si myslel tím, že si pro tebe přišla polednice?“

Urychleně se zamykám v koupelně a dělám, jako že neslyším kopání do dveří. Do vany si dávám dvě osušky a pod hlavu si roluji župan. Sice to nebude nejpohodlnější, ale pořád lepší než se probudit v posteli bez hlavy. Ale stejně nějak usnout nemohu. Přemýšlím totiž o změnách, které se v poslední době udály a které způsobily moje noční můry.

Ještě před pár lety jsme jezdili celá parta na motorkářské dovolené, všichni na motocyklech, nebo na trike, který sice má motor z automobilu, ale to je ta jediné věc, která ho s autem spojuje. Za celá ta léta společného cestování dělali ostudu naší skupině jen jednou Mišáci a jednou Hanka. Tedy myslím ostudu v autě. Mišák se vymlouval na zlomenou nohu. S plným vědomím píše VYMLOUVAL. Jedna zlomená noha pro drsného motorkáře nemůže být při jízdě na chopperu problém. Toleroval bych zlomené obě nohy, ale i to jen holkám a slabším jedincům. Nakonec jsme mu ostudné cestování povolili, ale musel za trest všem vzít zavazadla. Samozřejmě když jsme někde zastavili, třeba na oběd, dělali jsme, jako že ho neznáme. Musel sedět u jiného stolu a jen proto, že je náš kamarád, nám mohl všem oběd zaplatit. A jednou tedy, jak jsem se již zmínil, jela autem Hanka. Neměla zlomeného nic. Koupila si zánovní kabriolet a chtěla se celému světu pochlubit, jak jí to v něm sluší. Opět tedy vyfasovala trest ve formě odvozu našich zavazadel. Ovšem nebylo to s ní tak lehké jako s Mišákem. Bránila se opravdu zuřivě. Vadilo jí, že naložený kabriolet naší bagáží vypadá, jak když se stěhuje běženecký tábor. A ještě více jí vadilo, že po naložení našich

zavazadel se jí do vozu nevešly její tašky. Ale vzhledem k tomu, že nás bylo víc a Hanku bychom přeprali, zavazadla naložila.

Asi před třemi roky však přišla nečekaná rána. A dokonce z vlastních řad. Asi měsíc před odjezdem na dovolenou mi Monika oznámila:

„Letos si můžeš dát tašky ke mně, já pojedu autem.“

Vyrazilo mi to dech. Asi deset minut jsem seděl a pozorně ji sledoval. Nohy i ruce má v pořádku. Alespoň podle toho, co vidím. V kuchyni se pohybuje bez sebemenších potíží. Ještě je možné, že se necítí na jízdu motocyklem psychicky. Stařecká demence se takto na pohled nepozná.

„Tobě něco je miláčku?“ Zkouším mazaně přijít na důvod automobilové zrady.

„Ne, jsem v pořádku, a to kupodivu i přes dlouhodobé soužití s tebou.“ Odpoví se skrytou narážkou.

Asi opravdu trpí nějakou duševní nemocí. Soužití se mnou je jedna velká radost a kdyby byla zdravá, nikdy by takto nerýpala.

„Tak proč chceš jet autem?“ Zaútočím přímo.

„Protože na motorku se mi nevejde Matyllda s Meybynou.“ Odpoví tím největším nesmyslem, co jde vymyslet.

Matyllda a Meyby jsou naši psi. Nikdo nikdy si na motorkářskou dovolenou sebou psy netahal. Psi, kočky, slepice, kozy, to vše zůstává ze zásady doma. Dovedu si dobře představit jako slušivý doplněk motorkáře třeba kobru. Ale i takto esteticky vhodné zvíře by bylo asi při jízdě problematické. Motalo by se do řídítek a možná i do kol. A to by k bezpečnosti určitě nepřispělo.

„Psy s sebou nepotřebuješ.“ S jistotou oponuji. „Na dovolenou jedeme v létě. To je horko a k tomu je nejvhodnější motocykl. Až pojedeme na dovolenou v zimě a bude potřeba táhnout saně, budou samozřejmě vhodnější psi.“

I když naši psi se asi nehodí ani na zimní dovolenou. Možná Meyby by saně chvíli táhla, kdyby se jí chtělo, ale Matyllda je jako tažný pes absolutně nevhodná. Je rozmazlená a vlastně je nevhodná k čemukoliv.

„Je to moje dovolená a má mi přinášet radost.“ Pokračuje v nesmyslném tlachání žena. „Když nad tím tak přemýšlím, psi se mnou pojedou určitě, ale tvoje zavazadla se právě rozmyslela a na žádnou dovolenou jet nechtějí.“

A tak začala do našich tradičně skvělých dovolených vstupovat anarchie. Jestliže je mezi motocykly automobil, je to za první ostuda a za druhé komplikace. Motocykly projedou kolonou stojících vozidel na dálnici, automobil ne. Ale je-li na dovolené pes, nebo dokonce více psů, je to tragédie. Je spousta atrakcí, kam vás s čoklíkem nepustí. Hrady, zámky, různé rozhledny, muzea...prostě psa musíte nechat venku. Tedy tragédie to byla, než se mi povedlo tento problém geniálně vyřešit. Alespoň jsem si to naivně myslel. Zpočátku jsem dal na svoji ženu, a když se večer pod vedením Petry rozhodlo, že se druhý den jede na prohlídku zámku, já s ženou jsme zvolili náhradní program. Ten spočíval v nějaké procházce po okolí. Procházkou to tedy nazývala Monika, já bych to spíše pojmenoval pochod smrti. Nikdy se nešlo po rovině a vzdálenost se vždy počítala v kilometrech. Jestliže něco takového absolvujete, večer vás bolí nohy a záda. A když to absolvujete s ženskou, nezřídka vás bolí i hlava.

Úplnou náhodou se však to, co bylo záporem, stalo kladem. Jeden večer Petra naplánovala opět zámek a moje žena, po shlédnutí propagačního materiálu, zatoužila tuto atrakci také vidět. Já díky dobré náladě po sklence vína přislíbil, že počkám v zámecké zahradě se psy. Druhý den jsme tedy k radosti Petry odjeli na výlet společně. Když jsme dorazili na místo, ostatní si zakoupili vstupenky a já se s nimi rozloučil. Po cestě do zámecké zahrady jsem narazil na občůdek s pizzou. Sice předraženou, ale myslím, že nebude problém utrácení obhájit. Prostě jsem se přežral z lítosti, že jsem přišel o ta skvělá rokoková, baroková a jiná koka co si doprávali ostatní. Do zahrady jsem si sebou vzal ještě kolu a jako svačinku koláč. Lehl jsem si do trávy a po úplném přežrání v klidu podřimoval.

„To je krásný pejsek, co to je za rasu?“ Vzbudí mě hlas nějakého otravy.

Rozmrzele, s rozhodnutím poslat dotyčného do určité části lidského těla, otevírám oči. Před sebou mám velice hezkou slečnu. Sice nemá s sebou psa, ale jak si jí tak prohlížím, na chválení by se toho našlo dost.

„To je vendéský hrubosrstý baset, francouzské lovecké plemeno.“ Snažím se slečnu oslnit informacemi.

Jak známo, ženy jsou fascinovány inteligencí. Když teď ještě zmíním, že jsem si Matyldu nechal dovézt na zakázku z Francie za obrovskou

hromadu peněz, je ruka v rukávě. Prostě slečna má štěstí, a právě narazila na ležérně se povalujícího multimilionáře. Škoda, že tu neteče řeka a je tu jen zámecký rybník. Mohl jsem říci, že jsem tu na poznávacím zájezdě na své jachtě.

„A můžu si ho pohladit? Jak se jmenuje?“ Zkouší se se mnou sblížit přes Matyldu.

„Jmenuje se Every, je to fenka a klidně si ji pohladíte.“ Souhlasím. Se jménem nelžu. Matylda se původně podle průkazu opravdu takhle blbě jmenuje.

Slečna natáhne ruku k Matyldě, ta si ji očichá, pak začne kňourat a do ruky se zakousne. Sice ne nějak moc, ale malou díрку udělala. Matylda je prostě kráva. Teď začala kňourat slečna. Co kňourat, normálně ječet:

„Vždyť jste říkal, že si ji můžu pohladit! Ona mě kousla!“

Vypadá to, že je po vzájemném sblížování. Mě by sice malinká dířka v její ruce eroticky neodrazovala, ale to že ječí, zabíjí tu správnou sexuální náladu.

„Možná jste se měla zeptat jí.“ Otráveně odseknu. „Ptala jste se mě a já vás nekousnul.“

„Musíte s ní na veterinu pro potvrzení, že nemá vzteklinu!“

Jsem otrávený a přejedený. To, že bych chodil po městě a hledal veterinu mě ani nenapadne.

„Mě do toho nemotejte.“ Oznamuji. „To je mezi vámi. Jestli s ní chcete někam jít, tak si ji vezměte a jděte. Ale podle mého byste to měly vyřídit bez asistence cizích úředníků. Prostě ji kousněte taky a je to srovnané.“

Ze zmatku, co vznikl, začíná být aktivní Meyby. Postavila se a vrčí. Je o dost větší než Matylda, a navíc celá černá. Vrčí, protože si chce hrát. Je to sice trochu divné, ale je už taková. Lidé se jí bojí a nemají proč. Miluje totiž lidi.

„Ten pes mě chce zakousnout!“ Nechápe situaci ječící slečna.

„Ten pes je také fenka a lidi nejl. Nechápu proč, ale chce si s vámi hrát.“ Uklidňuji hysterku.

A aby problémů nebylo málo, právě přicházejí z prohlídky ostatní. První je u mě samozřejmě moje žena.

„Koho to tu máš?“ Pustí se do mě, jako bych byl právě přistižen in flagranti.

„Kousnul mě!“ Začne okamžitě žalovat ta protivná ženská. Při tom sice ukazuje na Matyldu, ale protože je Matylda u mě, vlastně ukazuje i na mě.

„Já ti to říkala,“ vkládá se do situace zbytečně aktivně Petra. „Nemáš ho nechávat samotného. Chvíli se vzdálíš a hned se najde nějaká coura, která si myslí, že si ho vezme domů a on ji bude sponzorovat. Ale za to může ten náš blbý systém. Mělo by se uzákonit, že muž po zplození dětí by se měl povinně nechat vykastrovat.“

Má žena bohužel na Petru dost dá.

„Okamžitě požaduji vyšetření, a jestli má vzteklinu, tak utracení!“ Dále zhoršuje situaci ta protiva a nepřestává na mě ukazovat.

Vyhecována Petrou a tou cizí ženskou Monika přechází do útoku.

„Myslím, že se tu vraždit bude, ale nebude to jenom můj manžel, kdo dneska skončí pod zemí!“ Zakřičí a snaží se dostat blíže ke krku té ženské. Naštěstí Petra s Míšou Moniku zadrží.

„Já nemyslím toho vašeho hulváta, to ta jeho chlupatá bestie se musí vyšetřit a zlikvidovat.“ Snaží si zachránit kůži ženská.

Tak teď už se o sebe nebojím. Právě si ta hlupačka nad sebou podepsala ortel smrti. Monika ani nezjišťuje, jestli tou chlupatou bestií myslela Matyldu nebo Meyby. Prostě někdo napadl její miláčky a musí za to být potrestán.

„Já jí zakousnu!“ Zařve a snaží se vytrhnout Petře a Míše.

Na veterinu jsme nejeli. Ženská zbaběle utekla a Monika se asi po hodině uklidnila. Za tu hodinu vykouřila asi milión cigaret a obnovila si zásobu všech vulgárních slov, které v životě slyšela. Navíc jí Petra musela slíbit, že když uvidí v mém okolí nějakou ženskou, preventivně mě něčím omráčí do hlavy.

Tímto chci jen ukázat, že psi na dovolené jsou problém, i když si myslíte, že jste na tom vydělali. A ani obrácená varianta hlídání psů nedopadla úplně ideálně. Nešlo samozřejmě o to, že já bych šel na prohlídku zámku a Monika hlídala psy. V dějepise jsem se nikdy moc neorientoval, a tak mi dlouhé projevy o lidech co už umřeli nic moc neříkají. Ale jeden náš výlet byl naplánován do podzemí nějakého městečka. Má žena, přesto že si myslí že je proti mně dokonalá, jednu nedokonalost vlastní. Nesnáší stísněné prostory. Prý se tomu odborně říká klaustrofobie. Asi podle jednoho našeho bývalého prezidenta. Mně podzemí nevadí. A tak, když jsme měli jít pod zem, zůstala

v restauraci na náměstí. Pavel, Hanky manžel exkurzi také vzdal. Sice nemá klaustrofobii, ale nesnáší každé místo, kde by se mohl ušpinit. Motorku má vždy vzorně vyleštěnou a když začne déšť, vezme si nepromokavý oblek a vše co z něj vyčuhuje obalí igelitovými pytlíky. Tedy v případě, že je z nějakého důvodu vůbec nutné pokračovat v jízdě. Jinak, když uvidí před sebou černý mrak, vyhledá nejbližší úkryt, například benzinovou pumpu, a nevyjede, dokud není v širém okolí modré nebe bez mráčků.

V místnosti před vstupem do podzemí začala trochu panikařit Hanka. Když jsme se museli obléci do rybářských gumových kalhot které jsou spojené s holínkami a na hlavu si vzít nepohodlné helmy. Ti, kteří měli štěstí, ukořistili i světlo.

„Není tam mokro, nebo není to tam moc úzké?“ Vyzvídá Hanka na průvodci.

Do situace se vloží Petra.

„Byla jsem tu před dvěma roky s mými žáky a je to naprosto nenáročná a bezpečná exkurze. Když to zvládnou děti, nemůže to být problém ani pro tebe.“

Možná se mi to jenom zdá, ale průvodci vyskočil na obličeji udivený výraz. Ale je to chytrý chlapec, patrně vysokoškolák na brigádě a pochopil, že Petře by se nemělo odporovat. Navíc by bylo nesmyslné odhánět si platící zákazníky.

Vešli jsme společně dveřmi do podzemí a průvodce za námi zavřel ocelové dveře. Před námi byla chodba. Sice úzká, ale jinak docela pohodlně průchodná. Hanka vedle mě začala panikařit.

„Půjč mi baterku.“ Škemrá, protože kvůli vyzvídání na začátku exkurze se na ni žádná nedostala.

„Nepůjčím,“ odseknu „jenom blázen by lezl pod zem bez světla. Někde se bouchnu do hlavy, omdlím a když nebudu svítit, nikdo se o mně nedozví a objeví mě tu až za sto let jako kostru.“

„Dám ti, co budeš chtít. Za baterku!“ Začne Hanka vzlykat.

„Nemáš náhodou klaustrofobii?“ Napadne mě.

„Nemám, jenom mi vadí, jak je to tady malé a nemůžu dýchat. Asi umřu.“

„A co si myslela tím, že mi dáš cokoliv?“ Dojde mi najednou její nabídka.

„Co budeš chtít, ať to stojí, co to stojí!“ Trvá na svém.

Teoreticky je jasné, co by pořádný chlap měl chtít od pohledné blondýnky. Když si na ni ale posvítím, není to tak jednoduché. To že je pohledná by momentálně nikdo nepoznal. V gumových kalhotách s holínkami, podivné nepromokavé bundě a hornické helmě spíše vypadá jako voják z protichemické jednotky v první světové válce. A výraz jejího obličeje tuto představu ještě dokresluje. Vykulené oči a děs. Voják protichemické jednotky, který narazil na kyanidem zamořený prostor a právě zjistil, že si doma zapomněl plynovou masku. A vojáci v gumových oblecích mě bohužel eroticky nepřitahují. Dávám jí do ruky baterku se slovy:

„Mně bude bohatě stačit, když mi slíbíš, že tady neumřeš, nebo to tady ze strachu nějak neznečistíš.“

Hanka chvilku přemýšlí.

„Dík. To že tu neumřu ti slíbit nemůžu, ale toho, že bych to tu znečistila se bát nemusíš. V té gumové parádě, co mám na sobě, jsem tak utěsněná, že by se ven nic nedostalo.“

Bohužel pro Hanku, bylo hůř. Chodba se zúžila a chvílemi jsme se museli protahovat otvory vysekanými ve skále a skoro jsme lezli po čtyřech. Když jsme konečně dorazili na místo, které průvodce označil jako konec trasy, Hanka viditelně pookřála.

„A odtud jdeme ven?“

„Samozřejmě,“ souhlasí provádějící, „přeci si vás tu nenechám.“

„A kde jsou dveře?“ Útočí Hanka netrpělivě.

„Nepotřebujeme dveře,“ oponuje chlapík, „zpátky se dostaneme tou samou cestou, jakou jsme přišli.“

„Née, otevři mi dveře ty hajzle!“ Zaječí Hanka a vrhá se po průvodci. Naštěstí je tu vlhko a gumové boty jí kloužou. Hance podjedou nohy a padá na záda. Na zemi vytřeští oči ke stropu a vykřikne:

„Já jdu támhle tudy!“

Kouknu se nahoru a uvidím malé okénko s mříží. Kdyby Hanka měla v pase a v ramenou 20 centimetrů, byla by šance, že se protáhne. Tedy kdyby dokázala ještě navíc vyskočit čtyři metry vysoko.

„Vzpamatuj se,“ začne ji uklidňovat i Petra „chodby tu jsou stovky let a dalších sto let tu stát budou. Je to tu naprosto bezpečné.“

„Ty mi nechod’ na oči!“ Úpí Hanka. „Co jsi to za učitelku, když vodiš děti do takhle smrtelně nebezpečných míst. Jediné, co tě může omluvit je, že vyučuješ malé permoníky, nebo křížence člověka a krtka.“

Jestliže někdo dosáhne takového stavu, že odporuje Petře, buď se totálně zbláznil, nebo se rozhodl spáchat sebevraždu.

Petra se samozřejmě urazí a vyráží s průvodcem a zbytkem skupiny na zpáteční cestu. Zůstávám s Hankou v místnosti sám. Fascinuje ji totiž to malé okénko na stropě, kterým sem proniká trochu světla.

„Pomůžeš mi to zvětšit, abych mohla vylézt ven?“ Začne škemrat.

„Nemám tu ani krumpáč, ani bagr,“ snažím se jí opatrně vysvětlit nesmyslnost jejího nápadu, „musíme jít za ostatními.“

„Nikam nejdu!“ Začíná opět dostávat hysterický záchvat. Sedne si na zem, chvíli mlčí a potom smutně zašeptá:

„Budeme dělat to poslední, co se dělat dá.“

„Sex?“ Překvapeně se ptám.

„Ne. Budeme se modlit.“ Oznámí absolutní nesmysl.

„Modlit se při sexu?“ Stále nemohu pochopit, že by někdo závěr svého života chtěl strávit modlením.

Hanka už neodpovídá a něco si mumlá pro sebe.

„Tak já jdu za ostatními, když se tu nebude dít nic zábavného.“ Oznámím jí a otáčím se k chodbičce, kudy odešel průvodce se skupinou.

„Já tu nechci umřít sama!“ Probere se Hanka z modliteb.

„Nebudeš tu sama, budeš tu s Bohem.“ Odseknou.

„Já jdu s tebou, ale nejdu poslední, aby mě něco nepřepadlo zezadu.“ Najednou překvapivě otočí a dává mi přednost před Bohem.

Zpáteční cesta je kupodivu rychlejší. Ostatní doháníme během chvílky. Problém nastane jen jednou, když se Hanka v hodně úzkém místě zasekne za gumovou bundu a nemůže se pohnout ani dopředu, ani dozadu. Hází sebou jak při epileptickém záchvatu, ale moc jí to nepomáhá.

„Já ti to pomůžu svléknout.“ Snažím se jí pomoci z bundy skřípnuté v mezeře mezi dvěma kameny.

„Nesahej na mě!“ Šílí. „Myslíš jenom na prasárny!“

A jak je rozohněná, škubne sebou tak, že se jí povede urvat u bundy celá záda. Když konečně dorazíme tam, kde celá výprava začínala, sundáváme si zapůjčené gumové svršky. Všichni kromě Hanky. Odstrčí průvodce a po schodech vybíhá na náměstí. Vtrhne do předzahrádky hospůdky, kde sedí Pavel s Monikou.

„Vodku, velkou, dvakrát!“ Zakřičí na číšníka a sesune se bezvládně na židli.

„Co se ti stalo?“ Nechápe její paniku Monika.

„Málem sem umřela pod zemí.“ Vzpamatovává se Hanka.

„A kdo ti urval záda, u té hrůzy, co máš na sobě?“ Nepřestává Monika vycházet z údivu.

„Láďa, když chtěl sex.“ Bezelstně, stále ještě v šoku z podzemí odpoví Hanka.

Monika vyskočí, z tácu právě přicházejícího číšníka bere dvě vodky a hodí je do sebe.

Já přicházím s ostatními a o tom co se stalo právě v restauraci nic netuším. Vidím jen, jak proti mně běží má žena. Jsem potěšen, že jsem jí tak chyběl.

„Měla jsi jít s námi, miláčku“, sděluji jí „bylo to vzrušující.“

Možná mě mělo varovat, že má můj miláček barvu lávového magmatu a vlastně i takovou teplotu.

„Já ti dám vzrušení ty hajzle!“ zařve a hází po mně misku na vodu pro psi.

Miska je z nerezové oceli a ten, kdo ji vymýšlel ani netušil, jak dokonalou zbraň zkonstruoval. Letí jak vystřelený projektil a zasahuje nejdůležitější část mého těla. Kdybych neměl kovovou přezku na opasku, možná by se miska ani nezastavila, a i s tím co trefila by odletěla o pár kilometrů dál. Zapomínám na právě absolvovaný kulturní zážitek a kácím se k zemi.

„Co se mu stalo?“ Udiveně se ptá průvodce, který právě běžel za Hankou, aby mu vrátila ochranný oděv.

„Dostal chuť na něco, co mu zkazilo dnešní den.“ Již s klidem odpoví Monika a vrací se do restaurace.

Já se s pomocí kamarádům odplazím do podloubí, kde je stín a nejsem tak na očích ostatním turistům.

Takže toto je názorný příklad toho, jak vypadala varianta, Monika hlídá psi, já jdu za kulturou. Prostě domácí zvířectvo a motorkářská dovolená k sobě nejdou absolutně dohromady.